

Č e s k ý t e l e k o m u n i k a č n í ú ř a d

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9
poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Praha 6. června 2013
Čj. ČTÚ-52 035/2012-610/VII. vyř.

Český telekomunikační úřad (dále jen „správní orgán“), jako správní orgán příslušný podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 37b odst. 4 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách), ve znění pozdějších předpisů, v řízení o správním deliktu podle § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách ve znění účinném do 31. 12. 2012, jehož se měla dopustit Česká pošta, s.p., se sídlem v Praze 1, Politických vězňů 909/4 (dále jen „Česká pošta“) tím, že při měření přepravních dob poštovních zásilek vložených do poštovních schránek podle normy EN 13850 v roce 2011 nedosáhla výsledku nejméně 94 % poštovních zásilek dodaných následující pracovní den, čímž nesplnila požadavek podle § 24 odst. 4 písm. c) základních kvalitativních požadavků stanovených přílohou rozhodnutí o udělení poštovní licence čj. 76 026/2008-608 ze dne 5. 12. 2008 ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „základní kvalitativní požadavky ve znění účinném do 31. 12. 2012“), vydává toto

rozhodnutí:

I. Česká pošta jako držitel poštovní licence dosáhla při měření přepravních dob podle normy EN 13850 v roce 2011 výsledku 92,15 % poštovních zásilek vložených do poštovních schránek dodaných nejpozději následující pracovní den, čímž porušila povinnost podle § 24 odst. 4 písm. c) základních kvalitativních požadavků ve znění účinném do 31. 12. 2012, podle kterého musí Česká pošta při měření přepravních dob poštovních zásilek vložených do poštovních schránek podle normy EN 13850 dosáhnout za kalendářní rok 2011 nejméně 94 % poštovních zásilek dodaných následující pracovní den, a dopustila se tak správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách ve znění účinném do 31. 12. 2012 spočívajícího v tom, že poštovní povinnost byla plněna způsobem, který není v souladu s § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách, podle něhož je Česká pošta povinna plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu se základními kvalitativními požadavky.

II. Podle § 37a odst. 2 zákona o poštovních službách ve znění účinném do 31. 12. 2012 se České poště ukládá pokuta ve výši 1 600 000 Kč. Pokuta je splatná do patnácti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet č. 3754-5920041/0710 vedený u České národní banky, pobočka Praha, variabilní symbol 5203512610.

III. Česká pošta je podle § 79 odst. 5 správního řádu a podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. povinna nahradit Českému telekomunikačnímu úřadu náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Náhrada nákladů je splatná do patnácti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet č. 3754-5920041/0710 vedený u České národní banky, pobočka Praha, variabilní symbol 5203512610.

Odůvodnění:

Správní orgán, který byl podle § 37 odst. 1 zákona o poštovních službách ve znění účinném do 31. 12. 2012 pověřen dohledem na to, zda Česká pošta jako držitel poštovní licence plní poštovní povinnost v souladu se zákonem o poštovních službách, z výsledků měření přepravních dob podle normy EN 13850 za rok 2011 zjistil, že Česká pošta v tomto období nedosáhla výsledku stanoveného v § 24 odst. 4 písm. c) základních kvalitativních požadavků ve znění účinném do 31. 12. 2012.

Protože z tohoto zjištění vyplynulo důvodné podezření, že se Česká pošta dopustila správního deliktu, správní orgán dne 30. 3. 2012 oznámil České poště, že zahajuje v této věci správní řízení. Řízení bylo zahájeno dne 3. 4. 2012, kdy bylo oznámení správního orgánu doručeno České poště. Dne 21. 6. 2012 vydal správní orgán prvoinstanční rozhodnutí, kterým byla České poště udělena pokuta za správní delikt, jehož se podle nálezu prvoinstančního správního orgánu dopustila.

Toto rozhodnutí napadla Česká pošta dne 10. 7. 2012 rozkladem. Na jeho základě vydal předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu jako druhoinstanční správní orgán dne 2. 1. 2013 rozhodnutí, jímž prvoinstanční rozhodnutí pro jeho vady zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Následně byla věc postoupena správnímu orgánu k novému projednání. Dne 3. 4. 2013 prvoinstanční správní orgán oznámil České poště, že zahajuje nové projednání věci.

V průběhu řízení tak správní orgán shromáždil následující podklady rozhodnutí (v rozhodnutí je na ně odkazováno jejich čísly):

1. Sdělení České pošty čj. ČP/43964/2011/PLI/IV.vyř. ze dne 7. 2. 2012
2. Výsledky sledování dob dopravy I. - IV. etapa 2011 (příloha k č. 1)
3. Vyjádření České pošty čj. ČP/63 653/2012/PLI z 18. 4. 2012
4. Vyjádření České pošty čj. ČP/63 653/2012/PLI/II. vyř. z 2. 5. 2012
5. Rozklad České pošty proti rozhodnutí o udělení pokuty čj. ČP/122062/2012/PR z 10. 7. 2012
6. Rozklad České pošty proti rozhodnutí o udělení pokuty čj. ČP/122062/2012/PR z 10. 7. 2012
7. Rozhodnutí o rozkladu čj. ČTÚ-149 453/2012-603 z 2. 1. 2013
8. Vyjádření České pošty čj. ČP/63 653/2012/PLI/III. vyř. z 18. 4. 2013
9. Vyjádření České pošty k podkladům čj. ČP/63 653/2012/PLI/IV. vyř. z 9. 5. 2013

Věcná příslušnost správního orgánu vyplývá z § 37b odst. 4 zákona o poštovních službách.

Správnímu orgánu je z jeho úřední činnosti známo, že České poště udělil poštovní licenci na období 1. 1. 2009 – 31. 12. 2012 (rozhodnutí publikováno v Poštovním věstníku, částka 13/2008 pod č. 69). Z výroku II. rozhodnutí o udělení poštovní licence ze dne 5. 12. 2008 vyplývá, že České poště byla uložena poštovní povinnost vztahující se na základní služby podle přílohy výroku II. tohoto rozhodnutí.

Podle článku II. bodu 2 zákona č. 221/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, je Česká pošta držitelem poštovní licence i nadále na období 1. 1. 2013 – 31. 12. 2017.

Na Českou poštu se tedy od 1. 1. 2009 až dosud vztahovaly a vztahují právní povinnosti spojené s postavením držitele poštovní licence. Vztahuje se na ni tedy mimo jiné i povinnost podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu se základními kvalitativními požadavky.

Správní orgán se o protiprávním jednání dozvěděl dne 7. 2. 2012, kdy mu byly doručeny výsledky měření zaslané Českou poštou. Správní řízení bylo zahájeno dne 3. 4. 2012; jednorozhodnutí subjektivní lhůta pro zahájení řízení podle § 37b odst. 3 zákona o poštovních službách tedy zůstala zachována.

Předmětem tohoto řízení je porušení právních povinností, k němuž došlo v průběhu roku 2011. Tříletá objektivní lhůta pro zahájení řízení podle § 37b odst. 3 zákona o poštovních službách tedy zůstala zachována.

Správní řízení bylo zahájeno ve věci správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách ve znění účinném do 31. 12. 2012. Vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení, dne 1. 1. 2013, nabyl účinnosti zákon č. 221/2012 Sb., musel se správní orgán vypořádat s otázkou, podle kterých ustanovení má jednání České pošty kvalifikovat, neboť došlo i ke změně ustanovení, která upravují správní delikty.

Podle článku 40 odst. 6 usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Přičemž tato zásada se uplatní nejen v trestních řízeních, ale analogicky i v řízeních o správních deliktech (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, čj. 6 A 126/2002-27, podle něhož: *„Ústavní záruka vyjádřená v článku 40 odst. 6 in fine Listiny základních práv a svobod spočívající v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele výhodnější, platí i v řízení o sankci za správní delikty.“*).

Vzhledem k uvedenému je nutno zkoumat, jakou právní úpravu (tj. zda zákon o poštovních službách ve znění účinném do 31. 12. 2012, anebo zákon o poštovních službách ve znění pozdějších předpisů) lze v daném případě aplikovat. Nejprve je nutné zkoumat, zda došlo ke změně skutkové podstaty. Pokud se skutková podstata správního deliktu nezměnila, je nezbytné porovnat sankce za tyto správní delikty a posoudit, zda jsou pro pachatele správního deliktu mírnější nebo přísnější než podle práva starého. Takto určené právo se poté použije jako celek ve všech směrech.

Ohledně změny skutkové podstaty správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách ve znění účinném do 31. 12. 2012 je třeba uvést, že toto ustanovení stanovilo: *„držitelé poštovní licence, který neplní poštovní povinnost nebo ji plní způsobem, který není v souladu s § 33, se uloží pokuta do výše 2 000 000 Kč.“* V zákoně o poštovních službách s účinností od 1. 1. 2013 (zákon č. 221/2012 Sb.) došlo k podřazení tohoto správního deliktu pod ustanovení § 37a odst. 3 písm. a), podle něhož: *„držitel poštovní licence se dopustí správního deliktu tím, že poruší poštovní povinnost podle § 33 odst. 1 písm. a).“* Vzhledem k uvedenému správní orgán konstatuje, že nedošlo ke změně skutkové podstaty, došlo pouze ke zpřesnění ve vymezení porušované povinnosti, kdy v nové právní úpravě je konkrétní odkaz na dílčí povinnost držitele poštovní licence vymezenou v § 33 zákona o poštovních službách (obdobně viz rozhodnutí předsedy Rady čj. ČTÚ-209 633/2012-603 ze dne 29. 1. 2013). Výše pokuty je stejná podle staré i nové právní úpravy.

Správní orgán se zabýval nejen změnou právní úpravy v případě zákona o poštovních službách, ale i v případě základních kvalitativních požadavků, tedy, zda i nadále trvá povinnost držitele poštovní licence týkající se rychlosti základních služeb. Nová právní úprava účinná od 1. 1. 2013 ukládá rovněž povinnost provádět měření přepravních dob a dosáhnout stanoveného výsledku. Tato povinnost je nově stanovena § 22 odst. 1 vyhlášky č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování. Povinnost držitele poštovní licence dosáhnout stanoveného výsledku při poskytování základních služeb zůstala zachována.

Správní orgán tak na základě výše uvedeného vychází při posuzování trestnosti z právní úpravy účinné v době, kdy došlo ke spáchání tohoto správního deliktu.

K části I. výroku.

Správní orgán z výsledků měření přepravních dob podle normy EN 13850 za rok 2011 zjistil, že Česká pošta dosáhla výsledku 92,15 % poštovních zásilek vložených do poštovních schránek dodaných následující pracovní den.

V roce 2011 byla přepravní doba měřena celkem u 30 339 kontrolních zásilek, přičemž z nich bylo 15 829 vložených do poštovních schránek, pro něž je stanoven základními kvalitativními požadavky závazný výsledek. Z těchto zásilek bylo nejpozději následující pracovní den dodáno 14 587.

Tato skutečnost vyplývá z podkladu č. 2, který obsahuje výsledky sledování dob dopravy obyčejných standardních psaní za období I. – IV. etapa 2011. Dosažený výsledek je uvedený v části „Regiony celkem“, položka „- schránka“ ve sloupci označeném „D+1“.

Měření přepravních dob podle normy EN 13850 spočívá ve sledování přepravních dob (doba od podání do dodání) u kontrolních zásilek, jež svým složením odpovídají všem přepravovaným obyčejným zásilkám. Výběr kontrolních zásilek, jejich počet a další požadavky na způsob měření, jež zaručují objektivitu a průkaznost dosažených výsledků, vyplývají z normy EN 13850. Výsledek měření tak má vypovídající hodnotu o kvalitě poskytované služby.

Měření podle normy EN 13850 a hodnocení kvality poskytovaných služeb z hlediska rychlosti přepravy je podle práva Evropské unie pro členské země povinné (článek 16 a 17 Směrnice 97/67/ES).

Zjištěný stav je porušením § 24 odst. 4 písm. c) základních kvalitativních požadavků ve znění účinném do 31. 12. 2012, podle něhož byla Česká pošta povinna při měření přepravních dob poštovních zásilek vložených do poštovních schránek podle normy EN 13850 dosáhnout za kalendářní rok 2011 výsledku nejméně 94 % poštovních zásilek dodaných následující pracovní den.

Česká pošta jako držitel poštovní licence porušila základní kvalitativní požadavky, a tím porušila svou právní povinnost podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách, podle něhož je povinna plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu se základními kvalitativními požadavky.

Správní orgán dospěl k závěru, že se Česká pošta dopustila správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách ve znění účinném do 31. 12. 2012. Jeho skutková podstata spočívá v tom, že držitel poštovní licence plní poštovní povinnost způsobem, který není v souladu s § 33 zákona o poštovních službách.

Dne 30. 3. 2012 správní orgán oznámil České poště, že zahajuje v této věci správní řízení, a vyzval ji, aby se k němu vyjádřila. Na tuto výzvu Česká pošta reagovala svým vyjádřením ze dne 18. 4. 2012. Ve svém vyjádření uvedla, že zahájení správního řízení vzala na vědomí a nemá další doklady, které by byly důležité pro rozhodnutí v této věci.

Dne 26. 4. 2012 správní orgán oznámil České poště, jaké podklady pro rozhodnutí shromáždil, a vyzval ji, aby se k nim i ke způsobu jejich zjištění vyjádřila a aby tyto podklady případně doplnila nebo navrhla jejich doplnění. Na tuto výzvu Česká pošta reagovala svým vyjádřením ze dne 2. 5. 2012 a doplnění dalších podkladů nenavrhla.

Správní orgán dne 21. 6. 2012 vydal rozhodnutí, kterým byla České poště udělena pokuta za správní delikt, jehož se podle nálezu správního orgánu dopustila. Toto rozhodnutí napadla Česká pošta dne 10. 7. 2012 rozkladem, v němž uvedla následující argumenty, na které se odvolává i ve svém vyjádření k oznámení nového projednání v této věci (podklad č. 8).

Dle České pošty správní orgán porušil zásadu legality, neboť norma EN 13850 pozbyla účinnosti 1. 12. 2012, kdy byla nahrazena normou EN 13850+A1.

Předseda Rady jako rozkladový správní orgán se s takovým názorem neztotožnil, neboť již základní kvalitativní požadavky ve znění účinném ke dni udělení poštovní licence na období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2012 odkazovaly v § 24 odst. 4 na zkrácené označení „EN 13850“ a nikoliv na doslovné označení v té době účinné normy „EN 13850+A1“ (resp. ČSN EN 13850+A1). Stejně tak i mezinárodní organizace, např. Evropský výbor pro regulaci poštovního sektoru (CERP) a Skupina evropských regulačních orgánů pro poštovní služby (ERGP), používají ve svých oficiálních dokumentech označení normy „EN 13850“, a nikoliv úplné označení této normy „EN 13850:2002+A1:2007“ (v anglickém znění). V posuzovaném případě si proto Česká pošta musela být vědoma, jaké povinnosti jí jsou v § 24 odst. 4 základních kvalitativních požadavků ve znění účinném do 31. 12. 2012 ukládány. Nadto změna normy EN 13850 normou EN 13850+A1 se netýkala změny metodiky měření přepravních dob obyčejných zásilek podle § 24 odst. 4 základních kvalitativních požadavků, ale změny, která umožnila ekonomické měření většího počtu toků zásilek z širšího rozsahu zemí, a to v důsledku zvětšení počtu toků přeshraničních zásilek.

Česká pošta se domnívá, že naplnila liberační důvody podle § 37b odst. 1 zákona o poštovních službách, neboť dosažení hranice 94 % považuje za zcela nereálné s ohledem na další vnější faktory, např. na kvalitu veřejných komunikací, hustotu sítě poštovních schránek, apod.

Předseda Rady se s tímto názorem České pošty neztotožnil. Pokud Česká pošta nesouhlasila se stanovením výsledku 94 % poštovních zásilek dodaných nejpozději následující pracovní den, měla tuto skutečnost namítat již v rámci řízení o udělení poštovní licence a nikoliv až po více než 3 letech po uložení takové povinnosti, neboť např. kvalita silniční infrastruktury v České republice jí musela být v té době již známa. Nicméně rozkladový správní orgán nepovažuje požadavek na dosažení výsledku 94 % za nereálný, neboť při mezinárodním srovnání (výrazně) nepřevyšuje požadavky u přepravních dob stanovené v geograficky srovnatelných zemích, např. v Rakousku, Maďarsku nebo Lotyšsku. Česká pošta tak neprokázala, že by ve smyslu § 37b odst. 1 zákona o poštovních službách naplnila liberační důvody, jimiž by se mohla své odpovědnosti zprostit, tzn., neprokázala, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila, neboť pouze argumentovala tím, že vzhledem ke stavu veřejných komunikací a hustotě sítě pošt a poštovních schránek, je „požadavek 94 %“ nereálný. Polehčující okolností nemůže být samo o sobě plnění povinnosti podle § 24 odst. 4 základních kvalitativních požadavků ve znění účinném do 31. 12. 2012 v předcházejících letech.

Česká pošta dále namítá, že nezaznamenala žádné stížnosti ze strany veřejnosti, což závažnost správního deliktu snižuje na minimální. Z rozhodnutí o rozkladu vyplývá, že tato skutečnost nijak nemůže snižovat závažnost protiprávního jednání. Řízení o správních deliktech se nezahajuje na návrh a případná stížnost by byla jen podnětem k zahájení řízení z moci úřední. Stížnost ze strany veřejnosti rovněž není znakem skutkové podstaty správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách ve znění účinném do 31. 12. 2012, a proto je takové tvrzení České pošty právně irelevantní.

Námítka České pošty, že na základě měření vycházejícího ze zkoumaného vzorku nelze s určitostí dovozovat, že totožného procenta úspěšnosti by bylo dosaženo, pokud by k měření docházelo u všech poštovních zásilek, je nepřijatelná, neboť povinnost stanovená v § 24 odst. 4 základních kvalitativních požadavků se vztahuje právě k výsledkům měření podle normy EN 13850, a proto je zjišťování celkového stavu dodávání poštovních zásilek z hlediska posuzování naplnění skutkové podstaty správního deliktu nepodstatné.

Správní orgán se ztotožňuje s argumentací a závěry předsedy Rady jako rozkladového orgánu, který označil argumenty České pošty za neodůvodněné, a proto se k nim již dále nevyjadřuje.

Dne 2. 5. 2013 správní orgán oznámil České poště, jaké podklady pro rozhodnutí shromáždil, a vyzval ji, aby se k nim i ke způsobu jejich zjištění vyjádřila a aby tyto podklady případně doplnila nebo navrhla jejich doplnění. Na tuto výzvu Česká pošta reagovala svým vyjádřením ze dne 9. 5. 2013. Česká pošta navrhla vyřadit podklady č. 6 a 7 ze zaslání seznamu a doplnit do podkladů rozhodnutí č. ČTÚ-149 453/2012-603 z 2. 1. 2013. Podklad č. 6 správní orgán mezi podklady ponechal, přestože se jedná o shodný podklad jako č. 5, neboť Česká pošta zaslala rozklad správnímu orgánu dvakrát a obě vyhotovení jsou součástí spisového materiálu. Druhému návrhu správní orgán vyhověl s tím, že ve výzvě k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí mělo být správně uvedeno rozhodnutí o rozkladu, vlivem písařské chyby však bylo uvedeno číslo jednacím jiného rozhodnutí. Původní podklady řízení správní orgán nedoplňoval ani ze svého vlastního podnětu, proto nebylo zapotřebí vyzývat Českou poštu k tomu, aby se k podkladům řízení vyjádřila ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu ještě jednou.

K části II. výroku.

Při rozhodování o výši pokuty byl správní orgán vázán zákonem stanovenými kritérii. Podle § 37b odst. 2 zákona o poštovních službách musí správní orgán přihlížet k závažnosti správního deliktu, zejména k rozsahu takového jednání a jeho následkům. Při posuzování závažnosti správního deliktu vycházel správní orgán z následujících úvah.

Následkem protiprávního jednání je delší doba dodání poštovních zásilek a poskytování základní služby v nižší kvalitě, než kterou jsou uživatelé základních služeb oprávněni očekávat. Uživatelé mohou v souladu s povinností uloženou základními kvalitativními požadavky očekávat dodání obyčejných zásilek následující pracovní den v 94 % případů, uživatelé se tak nemohou spoléhat na dodání následující pracovní den ve všech případech. S ohledem na skutečnost, že obyčejné zásilky byly v jednotlivých případech zpožděny zpravidla pouze o jeden pracovní den, byly následky v těchto jednotlivých případech protiprávního jednání méně závažné.

Poštovní služba poskytovaná pod obchodním jménem obyčejná zásilka je nejvyužívanější poštovní službou ze strany veřejnosti a v období, které je předmětem tohoto řízení měla Česká pošta jako držitel poštovní licence monopol na dodávání poštovních zásilek obsahujících písemnost s hmotností do 50 g a cenou nižší než 18 Kč. Právě poštovní zásilky spadající do rozsahu tohoto monopolu představují podstatnou většinu z počtu poštovních zásilek dodávaných v rámci základní služby obyčejná zásilka. Česká pošta tak v této části trhu neměla žádnou konkurenci, která by vytvářela tlak na zvyšování kvality služby, přičemž kvalitativní požadavky byly stanoveny s ohledem na výsledky, jichž Česká pošta dosahovala v minulosti (v roce 2005 dosáhla Česká pošta výsledku 96,01 % a v roce 2006 výsledku 94,06 %). V tomto ohledu skutečnost, že Česká pošta neplní kvalitativní požadavek, který je u této služby spadající z podstatné části do jejího monopolu hlavním motivem pro zlepšování kvality služeb z důvodu scházející konkurence, považuje správní orgán za okolnost, která závažnost jednání zvyšuje.

Pokud jde o rozsah protiprávního jednání, správní orgán konstatoval, že z výsledků měření vyplývá, že povinnost dodat 94 % poštovních zásilek vložených do poštovních schránek nebyla splněna o 1,85 procentního bodu. V roce 2011 bylo v rámci základní služby obyčejná zásilka přepraveno celkem více jak 472 miliónů zásilek. Podle studie skutečných zásilek realizované za účelem provádění měření přepravních dob v roce 2011 bylo podáno vložením do poštovních schránek 37,3 % poštovních zásilek. Česká pošta ve svém rozkladu uvedla, že z celkového počtu obyčejných zásilek jich bylo 444 miliónu přepraveno ve vnitrostátním styku, přičemž údaj doplnila tím, že pouze 11,9 %, tedy přibližně 52,8 miliónu, z těchto vnitrostátních obyčejných zásilek bylo podáno vložením do poštovní schránky. Podle podkladů poskytnutých Českou poštou 1,85 % obyčejných zásilek podaných do poštovních schránek představuje 977 tisíc zásilek. I když se nedodržení požadavku o 1,85 % může zdát jako zanedbatelné, vyjádřeno v absolutních číslech se tento počet dotýká značného počtu poštovních zásilek. Protiprávní jednání tak mělo mimořádně velký rozsah.

Česká pošta se ve svém vyjádření k zahájení nového projednání odkázala na argumenty uvedené ve svém rozkladu, kde se vyjadřovala i k závažnosti svého protiprávního jednání.

V něm Česká pošta uvedla, že jí dosažený výsledek lze považovat za jeden z nejlepších v celé Evropě, pro srovnání uvedla například Velkou Británii (91,4 %), Finsko (91 %), Španělsko (83,6 %), Itálii (92 %) nebo Francii (83,4 %), přičemž Česká republika má jedny z nejpřísnějších požadavků v Evropě na dosažení rychlosti dopravy poštovních zásilek vložených do poštovních schránek.

Správnímu orgánu je z jeho úřední činnosti známo, že v roce 2011 Velká Británie dosáhla výsledku 92,7 % a Francie výsledku 87,3 %. U obou států tak došlo ke zlepšení dosahovaných výsledků, přičemž tyto státy mají nesrovnatelně odlišné geografické podmínky oproti České republice. Rozkladový správní orgán k tomu doplnil, že nepovažuje výsledek 94 % za nereálný, neboť při mezinárodním srovnání (výrazně) nepřevyšuje požadavky u přepravních dob stanovené v geograficky srovnatelných zemích, např. v Rakousku, Maďarsku nebo Lotyšsku.

Česká pošta dále namítala, že v roce 2011 navíc došlo ke skokovému navýšení požadované úspěšnosti. Podle rozkladového orgánu je tato argumentace nemístná, neboť jednak Česká pošta s takto stanovenými požadavky souhlasila v rámci řízení o udělení poštovní licence a jednak v roce 2011 dosažením výsledku 92,15 % nesplnila ani úspěšnost stanovenou pro rok 2010 (92,5 %).

Správní orgán při svém rozhodování přihlížel k tomu, že závažnost správních deliktů podle § 37a odst. 2 zákona o poštovních službách se případ od případu zcela zásadně liší. Správní orgán je proto povinen při rozhodování o výši pokuty velmi pečlivě zvážit všechny faktory, jež mají vliv na celkovou závažnost správního deliktu.

S ohledem ke zjištěnému rozsahu protiprávního jednání, jeho následkům a dalším skutečnostem, které ve svém souhrnu ovlivňují závažnost správního deliktu, posoudil správní orgán celkovou závažnost správního deliktu a rozhodl o uložení pokuty ve výši 1 600 000 Kč. Důvodem k uložení pokuty v této výši je i přes relativně méně závažné následky jednání mimořádně velký rozsah deliktního jednání.

Uložená sankce má mít kromě represivní složky i složku preventivní, musí být tedy taková, aby zároveň motivovala sankcionovaný subjekt k tomu, aby plnil své právní povinnosti. S ohledem na to, že příjmy z poskytování služby obyčejné zásilky dosahují několika miliard korun českých, a v případě poštovních zásilek, které odpovídají nesplnění limitu, tyto příjmy přesahují 9 miliónů korun českých, považuje správní orgán i v tomto směru výši pokuty za přiměřenou.

K části III. výroku.

Protože toto správní řízení vyvolal účastník porušením své právní povinnosti a protože se v tomto případě podle názoru správního orgánu nejednalo o zvláště složitý případ, správní orgán rozhodl o nákladech řízení podle ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.

Proto správní orgán rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu, a to na adresu Český telekomunikační úřad, odbor regulace komunikačních činností a poštovních služeb, poštovní příhrádka 02, 225 02 Praha 025.

Rozklad lze podat rovněž přímo do datové schránky Českého telekomunikačního úřadu: a9qaats, nebo v případě, kdy odvolatel disponuje zaručeným elektronickým podpisem, na adresu: podatelna@ctu.cz.

Správní orgán v té souvislosti upozorňuje, že podle § 82 odst. 2 správního řádu musí být v rozkladu uvedeno, v čem je spatřován rozpor napadeného rozhodnutí s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.

Ing. Hana Hankiewiczová v. r.
ředitelka odboru
regulace komunikačních činností a poštovních služeb

Otisk úředního razítka

Za správnost: Jana Vlasáková, 12. 6. 2013
Vypraveno dne: 12. 6. 2013